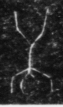

BARNA-SÍÐAN

Gáta

Gamli Tomm og kona hansara, sonurinn og dótturin hjá teimum og hundur teirra Sniff skuldu rógva yvir um sundið í einum litlum báti. Báturinn ferði ekki meira enn vektina av báðum börnunum í senn.

Gamli Tomm var líka so tungur sum bæði börnini, kona hansara var eitt sindur lættari. Sniff vígaði ekki meir enn helvtina av tí, gentan vígaði.

Tá ið tey høvdu róð 9 ferðir um sundið, vóru øll komin yvirum. Hvussu bóru tey seg at?

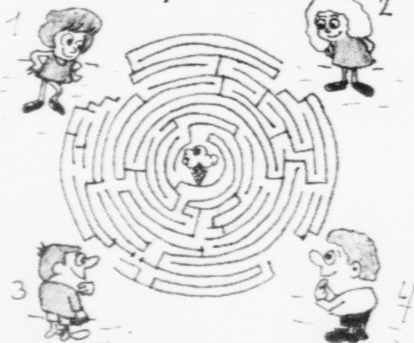
Send loysnina til Sosialin (barnasíðuna), box 76, Tórshavn, fyrri komandi leygardag. Lutakast verður um ein vinning.

DUGIR TÚ ? ? ? ? ?

Hvussu gomul er langomma??

Hvør fær ísin?

VIT GERA: Skelti, trø, gras

(landslag 3)

SKELTI

VIÐAREIÐI

PAPP
PROPPUR
SUGVIRÐUR
ELLA
SVAVULPINNA
AR ELLA
TILIKI

TEKNA OG
KLIPP
SKELTIÐ ÚT.

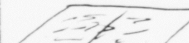
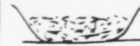
LIMA
"STONGINA"
A
BAKSIÐUNA

OG

STIKK HANA
I EIN PROPP
ELLA OKKURT
ANNAD, SUM
DUGIR TIL
FØT.

GRAS

LEGG TAD AT TØRNA A EINA

AVIS.

SMYR LIM A "LANDSLAGIÐ".
HAR SUM GRASIÐ SKAL
VERA OG STROY SPANIRNAR
A.

HAR SUM SANDUR SKAL
VERA, TEKUR TÚ BARA
TURRAN FINAN SAND OG
STROYIR A LIMIB I STADIN
FYRI SAGUSPØNIR.

SAGUSPØNIR

LIT (ELLA
MÁLING)

KOYR
SPØNIRNAR
I LITIN OG
LÆT LITIN
DRUKNA INN
I SPØNIRNAR

TRØ

RAVTRASK
LEIÐINGUR

DYPPA ALLA TRÆKRÚNUNA I
LIMIB OG STROY TÆR GRØNU
SAGUSPØNIRNAR A.

NÚ HEVUR TÚ EITT FÍNT TRÆ
- TAD LÍMAR TÚ I EIN
URTAGARÐ A LANDSLAGI
TINUM.

Veitst tú,

at í Danmark hava teir nú i nøkur ár havt fragd av,
at gera stuttligar søgur um fólk í Árhús?

Her eru nakrar av teimum:

— Veitst tú, hvi teir í Árhús ganga við klaffi fyrri
annað eygað?

— Tað er fyrri at spara um ljósið.

— Ein Árhús-búgvi kemur inn i eitt rúm, har tað er
myrkt og sigur:

— Ræðuligt sum her er myrkt. Her man hava verið
sløkt nakað leingi.

— Veitst tú, hvi teir í Árhús altið ganga i troyggjum
við hegum kraga?

— Tað er fyrri at eingin skal siggja, at høvðið er
skrúvað uppá.

LOYNIHELLIÐ

eftir J. M. Neale

Holið í berginum

11. partur:

«Longur aftur!» teskaði Difilíus. — Heilt spakuliga, so tey ikki gjørdu nakað óljóð, krupu flóttafólkini so langt inn i hellið, sum tey sluppu. Tey sótu hjartkipt og lurtaðu eftir báðum hermonnunum.

«Hesumegin sleppur ongin inn hagar, men kanska slepst inn hinumegin?» — Lat okkum blaka ein stein upp hagar!»

Ein stórir steinur kom sendandi inn i hellið og rullaði yvir fyrri fótarnar á Basilíusi, sum sat fremstur.

«Einki! — Men vit megu siga tað fyrri høvuðsmanninum kortini.»

Nú hoyrdust aftur fótafet og grót, ið bóltaði oman i dalin, og málið á hermonnunum, ið firraðist og hvarv.

Tað lætnaði fyrri ondini hjá flóttafólkunum. «Eg kvíði fyrri, at teir kortini fara at royna at sleppa inn i hellið —?» segði móðirin og leit spurin at einabúgvunum.

«Tað hugsi eg ikki, Thekla», svaraði hann. «Men um teir gera tað, so varnast tit tað so mikið tíðliga, at tit fáa stundir at sleppa tykkum burtur eina ferð enn. Eg veit sjálvandi einki um, hvusu leingi tað fer at vara. Og um teir finna uppá at seta vaktarmenn niðanfyrri hellismunnan — tað hugsi eg kortini ikki — so sleppa tit út gjøgnum hina útgongdina hinumegin fjallið. — Men nú má eg fara. Rætt mær reipstigan, Difilíus!»

«Orsaka meg, harri, men eg vil fyrst kanna eftir, um stigin er i lagi. Hann kann vera moyrknaður». Difilíus kannaði gjølla hvønn knút og hvert petti av stiganum annars. Hann hæladi i móti teimum báðum kneysunum, sum stigin var festur i, at vita, um teir hildu. Ímeðan gjørdi móðirin nátturðan til, ti nú var farið at myrkja.

Basilíus hevði hongt ein víðan og tjúkkann frakka av kamelull fyrri munnan, ti tordi hann at tendra eitt kertuljós heilt inni á botni.

Euthymius bað eina bøn, takkaði fyrri matin og lovaði teimum at verða skjóttur aftur.

«Men fyrst má eg royna at ugga hinar brøðurnar og systurnar — sum hava fjalt seg i øðrum hellum her um leiðir. Fleiri av teimum hava ongan mat eftir.»

Difilíus var nú liðugur at kanna stigan og helt, at hann var i nóg góðum standi. Hann festi hann væl og virðiliga i teir báðar kongarnar, ið stóðu i hellisgólvinum. Varisliga klintraði Difilíus niður úr hellinum. Hann hevði staðið uppá, at hann vildi vera fyrstur niður at vita, um alt nú var i lagi, og at festa niðara endan á stiganum, so tað varð lættari hjá Euthymiusi at sleppa niður. — Difilíus kom niður i øllum góðum. Hann rykti i stigan, tað var tekin til Euthymius. Hin gamli lýsti Guds signing yvir flóttafólk-ið, segði teimum farvæl og fór so fet fyrri fet niður gjøgnum stigan. Tá ið hann var niðarkomin, kvikaði hann sær burtur, og trælurin kleiv upp aftur. Stigin varð drigin upp og frakkin hongdur fyrri munnan. Síðani varð kertuljosið aftur tendrað.

Framhald